St. 3. V Gorici, 20. januvarja 1888. Tečaj XVIII.

SOČA

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . f. 1.40
Pol leta . . . . . „ 2.20
Četvrt leta . . . . . „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „*poslanicah*“ se plačuje za navadno tristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ „ 2 „
6 „ „ „ „ 3 „

Za veče črke po prostoru.

Posamezne številke se dobivajo po . . v tobakarnicah v gosposki ulici „treh kron“, na starem trgu in inski ulici ter v Trstu, via Caserma, 3.

Dopisi in naročnina naj se pošlja opravništvu „Soče“ Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno franknjejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravništvu.

„Umerl je mož!
„Poderl se domu steber je krepák.“
S. Gregorčič.

„Srečne oči, katere vidijo, kar vi vidite“ vskliknil je govornik v nedeljo, 21. avgusta 1887. v Svečah na Koroškem, prilikom zlate sv. maše preslavnega rodoljuba, velezaslužnega duhovnika, učenika, pisatelja, ustanovitelja raznih dobrodelnih naprav in voditelja Slovencev na Koroškem. Krasil se je takrat staroslavni Gorotan z obleko žarno in praznično in na tisoče Slovencev zbralo se je v zali Rožni dolini, da pokažejo svetu, kako da ceniti znajo očeta svojega, prvaka pravega med takrat živečimi slovenskimi veljaki. Slavnostni govornik dokazal je, da je bilo slavljencu:

„Dolgo življenje, | Malo mirú,
Dolgo terpljenje, | Mnogo sadu;

in narod hvaležni želel je v srcu svojem, da bi Bog nebeški dal še mnogo let neprecenljivemu voditelju živeti in da bi mu bila

„Zarja večerna
Slava neizmerna“.

A „mi obračamo, Bog obrne!“ Leto dni ima narod slovenski posebno nesrečo, — kajti mesec za mesecem umrl mu je kak izversten boritelj za narodne pravice, za boljšo bodočnost. Zgubili smo v kratkem času: F. Erjavca, J. Dolinarja, A. Hribarja, V. Dolenca, J. Toman, J. Volčiča, Fr. Levstika, V. Lesjaka, L. Ferčnika in 16. t. m. ob 9. uri na jutro jednega najizvrstnejših sinov majke, Slave:

Monsig. Andreja Einspielerja.

„Poderl se je domu steber“, postal je zvesti Slovenec v Gorotanu revna sirota brez očeta! Beli dan ne sije več preblagim očem, ki gledale so dovelj, kaj trpi mirni rod slovenski! Končan je trudapolni pot možu, ki je bil vzbuditelj in duša „družbi Mohorovi“, ki je bil oče kmetskih posojilnic, čitalnic, neutrudljiv in pogumen zagovornik in varuh narodnih pravic, vnet podpiratelj ljudske omike, skerben svetovalec, ljubeznjiv učitelj in blagodušen podpornik šolski mladini! Žaluj narod, ker tvojega dobrotnika, pravega uzora poštenosti in najčistejšega rodoljuba ni več med živimi!

Strudila ga je težka hoja; trpel je celo življenje; živel v vednih borbah za drage nam svetinje: „za vero, dom, cesarja“; pokoja bilo željno je truplo, željna duša njegova.

A predno se je podal v kraj, kjer ni bolečin, v kraj večnega miru, povzdignil je iz srca globočine glas narodu slovenskemu posebno v Gorotanu, jokaje govoreč dne svoje zlate maše v Svečah: „*Slovenci! bodite verni, ostanite zvesti katoliški cerkvi, kajti vera je podlaga sreče. Ostanite pa tudi zvesti besedi materini, slovenskemu jeziku; ostanite Slovenci, zvesti Slovenci do smrti; naj nas nasprotniki psujejo, naj nas ometavajo z blatom ali napadajo s kamenjem — vse zastonj, mi smo in ostanemo Slovenci!*“

Ti, koroški Slovenec, poslušal si takrat te besede, in glasan jok spremljal jih je. Žalosti Tvoji pa je pridjal prečastni starček: „*Bodi miren, rod slovenski, v meni ljubem Gorotanu, ako pridem po Božjem usmiljenji v nebesa, ne pozabim v nebesih Tebe, ne pozabim nad vse mi dragega naroda slovenskega!*

Oklenimo se vsi *Andrejevega* naročila; združimo se v pravi jedinosti, v pravi slogi in bratski ljubezni, in delajmo po oporoki zlatih ust najveljavnejšega nam starosta: „vsi za jednega in jeden za vse“! Brat brata zapustiti ne more in ne sme! To v tolažilo posebno Tebi, koroški narod slovenski, ki si globoko užalosten! Bog, ki čuva narode, zaslišal bo tudi Tvoj glas, in ko pride dan, na mestu svojem stoj! „Ime slovensko svéto Tebi bodi; ne srami ga, sramíti ga ne dáj; pravice svoje s krepkim umom brani in v skušnjavi vsak vedno zvest ostani“ geslu svojega pokojnega voditelja: **„Vse za vero, dom, cesarja“.**

V Gorici 18. januvarja 1888.

LISTEK.

RAZNI POMENKI.

II.

Gotovo si uže, dragi čitatelj, čudé se vprašal, kaj dela pisatelj „Raznih pomenkov“, da se toliko časa ne oglasi. Res, čudno je bilo: komaj si se seznanil z menoj, izgubil sem se zopet, in ni duha ni sluha ni bilo po meni, dasi sem ti bil obljubil, da se večkrat vidiva. Oprosti mi! Ako razmere natančneje premisliš, svest sem si, da se krivda moja zmanjša v tvojih očeh. Obljubil sem bil, da bodem „prihodnjič“ govoril, kakó se vzajemnost slovanska kaže v našem slovstvu; toda predno sem mogel namen svoj izvršiti, dogodile so se stvari, ki so vzbudile vòs slovenski svet, in nemogoče bi mi bilo pri razpravi biti mirnemu in stvarnemu. Nehotó moral bi bil vdariti na levo ali na desno, in besede moje bile bi mi vzbudile nasprotnike na tej ali onej strani. Ker se pa prepira bojím „ko hud'ga vraga“, shranil sem pero v miznico ter si mislil: Le počasi, dragi moj! To vreme ní za naju! Kedar se skrešó ter pobijó, pokaževa se zopet; sedaj bi lahko kaj skupila. In molčal sem. Boj je res zahrul, da majali so se stebri stare Slovenije; a sedaj se uže polega, in kmalu, upamo, oral bo zopet pridni ratar preko širnih poljan, sedaj obsejanih z orožjem in mrtveci, povrnó se in bojne čete v vojarne. Rad bi počakal onega časa, da bi smel brez strahú zopet v beli svet, toda bojím se, da me cenjeni čitatelj do takrat popolnoma pozabi, ter se bode čudom čudil, ko se mu hkratu predstavim kot — starega znanca. Da torej čitateljem „Soče“ ne izginem iz spomina, pogledal sem uže sedaj iz svojega zakotja, posebno, ker me razvèn navedenega vodi še drug uzrok. Do mene prioril je namreč iz tisočerih grl ponosni krik zmagovalčev, da je mnogoštevilna sovražnikova vojska razbita in vničena, da je slovenski dom otet. Ker pa jaz nikakor nisem mogel sèšteti niti toliko „sovražnikov“, kolikor imam prstov na roki, dasi sem vse kote slabega svojega spomina skrbno prebrskal: pozvedel bi rad, kdo so mnogoštevilni „sovražniki“. Le malo časa potikal se bom po sveti in brž ko izvršim svoj namen, potegnem jo domov — ako me kdo zavratno ne napade ter zaplete še mene v boj. Oprosti mi torej, ako bom skušal kolikor mogoče ob kratkem izvršiti svojo obljubo. — —

Naša književnost je še majhna in sicer iz raznih vzrokov; da omenim le nekatere. Narod naš je sam majhen, in takó se ne sme zahtevati od njega, kolikor od večih narodov; književnost naša pričela se je tudi precej pozno razvijati, in ker smo „kat' eksohén“ kmetski narod — kakor piše „Ljublj. Zvon“ — ne pospešujeta ni plemstvo ni bogataši naših umetnosti. Toda, ako ti uzroki ne izvirajo iz naše krivde, vendar ne moremo reči, da smo gledé slabega razvoja naše književnosti popolnoma čisti. Kupčija s knjigami je pri nas jako slabo razvita ali pa je sploh niti ni, a ne radi občinstva, — kajti Slovenec rad podpira knjigo, — nego radi knjigarjev samih, kateri so pri nas do malega sami ptujci ter se ne mené za razvoj knjige niti za razvoj vspešne kupčije, nego le za lastni, trenotni dobiček. Spisi najboljših naših pisa-

Deželni zbor.

XI. seja 7. januvarja.

Potrdi se zapisnik prejšnje seje. Jedna nova peticija se izroči dotičnemu odseku v obravnavo.

Poslanec dr. Nikolaj Tonkli in tovariši podajo interpelacijo, ali je volja c. kr. vlado, oziroma vis. c. kr. ministerstve za notranje zadeve ustanoviti pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Tolmina mesto stalnega c. kr. okrajnega zdravnika s službo IX. službene vrste?

Vladni zastopnik pravi, da hoče interpelacijo predložiti vis. vladi in o svojem času dati odgovor.

Pri volitvi jednega dež. odbornika namesto Gasserja, iz skupine poslancev mest, trgov in kupčijske zbornice, je soglasno izvoljen dr. France Verzegnassi, odvetnik in posestnik v Gorici. Na njega mesto izvolijo poslanci velicega pesestnika za nadomestnika v dež. odboru dr. Karola Venutija.

Po predlogu dež. odbora (poročevalec dr. Pajer) uvrsti se mej skladovne ona cesta, katera drži od Kormina skozi Angoris, Villavrba, Brumo do državne ceste pri zagrajskem mostu.

Isto tako se proglasi po predlogu pravnega odseka (poroč. Benardelli) za skladovno cesto od palače v Belvederu do lagune.

Dalje se po predlogu pravnega odseka (poroč. Benardelli) potrdi načrt postave, po katerem se ima spremeniti neka določba v postavi zastran varstva kmetijstvu koristnih tičev. — Kos in škorec se iz priloge C premestika v prilogu B, vsled česar plača manjšo le takso 2 gld., kdor ju bo hotel loviti ali ubijati.

Poslanec dr. Gregorčič se je sicer potegnil za škorce in priporočal, naj bi se jim prizanoslo; a poročevalec je poudarjal, da narede škorci v Furlaniji še veliko več škode od kosov, ker se jih nabere ogromne množine — in kecar ni druge piče, spravijo se celo nad posejano žito ter ga pozobljejo.

Dr. Verzegnassi poroča v imenu pravnega odseka o premeni nekaterih določeb v šolski postavi od 6. maja 1870, štev. 30 dež. zak. in po odsekovem predlogu vsprejme se naslednji načrt postave: Postava od . . . . ., veljavna za pokneženo grofijo Goriško in Gradiško, s katero se premene §§ 55 in 56 postave 6. maja 1870 štev. 30 dež. zak:

Po predlogu deželnega zbora Moje poknežene grofije goriške in gradiške ukazujem tako-le:

Paragrafa 55 in 56 poštave za pokneženo grofijo goriško in gradiško od 6. maja 1870, štev. 30 dež. zak. se deloma spremenita in se bosta glasila v prihodnje tako:

§ 55. Ako se že naprej vidi, da šolski dohodki (§§. 42. 43. 46.) ne zadostujejo, da bi se ž njimi pokrili proračunjeni stroški šolskega okraja, mora se v ta namen (§. 39) razpisati priklad k izravnim davkom in se razpiše lahko tudi priklad na užitnino, davščino na nadrobno prodajo žganjin, in da davščina k večjemu 1 gld. 70 kr. od vsacega hektolitra nadrobno potočenega piva, kateri nakladi se pobirajo v mestih z lastno ustavo (statutom) jednako drugim občinskim prikladam in davščinam, v drugih krajih pa ob jednem z občinskimi prikladami in davščinami.

§. 56. Proračuni šolskih okrajev se bodo morali sestavljati tako, da bo razviden skupni znesek dozdevnih troškov prihodnjega leta brez ozira na prihodke in doneske omenjene v §§. 42, 43, 46. Ta skupni znesek troškov se potem porazdeli na izravne davke in v primerljajih tudi na užitnino in na davščine od žganjin in od piva posameznih občin in se bode od njih tirjal po §. 55.: odbiti pa se imajo sleherni občini tisti dohodki, kateri se bode plačevali v okrajno denarnico vsled tega, kar je rečeno v §§. 42, 43, 46.

Čl. II. Ta postava stopi v veljavo tistega dne, ko se razglasi.

Čl. III. Mojemu ministru za bogočastje in uk je naročeno, da izvrši to postavo.

Dopisi.

Iz Solkana, 19. januvarja. Odbor naše čitalnice se je v svoji seji preteklo nedeljo tako-le ustanovil: Vugt Jože bil je izvoljen za podpredsednika, Makuc Janez za denarničarja, in Vuga J. za tajnika. Sklenil je odbor prirediti dne 29. t. m. veselico z godbo, petjem, govorom in plesom.

Začenši s 1. dnem t. m. vdobivamo v Solkanu posto iz Gorice dvakrat na dan, in sicer zjutraj in opoludne; to je napredek in korist za nas.

Č. g. Miha Oblokar, rodom Solkanec, bivši vikar v Grgarji, sedaj v pokoju v Gorici, umrl je 17. t. m. v 66 letu svoje starosti. Truplo njegovo prepeljalo se je danes na Solkanski mirodvor. Naj v miru počiva. Domoljub.

Iz Kozane, 16. januvarja. Že več časa se ne here nič o našem „Bralnem društvu"; je-li zmrznilo? Mraz je res, pa — saj sili nekaterim vroča kri v glavo. Vroča glava in mrzlo srce, mrzlo, nekaterim celo nasprotno za narodno stvar, to smo zapazili pri nas. Vsak hoče le sam kaj imeti; ta tu uni tam, ta delati uni podirati; ta tele, uni kravo. Hej, to so možje, to narodnjaki! Poboljšajmo se! Kdor stoji, gleda naj, da ne pade —; kdor se je izgubil, skušajmo ga najti; a kdor je „na glavo padel", prosimo Boga, da se spreobrne. Pritisnimo hujše naprej, da nas ne potegnejo sabo oni, ki vlečejo nazaj pod cesto! Naša „nadepolna" mladina se vrti; mlačnosti je preveč; kakor povsod, je tudi pri nas preveč slabega. No, je pa tudi kaj dobrega, in dobro mora prodreti, zmagati. Zora puca, bit će dana! Treba je ljudstvo vnemati, navduševati — to pa ne gre naenkrat. Moči in zmožnosti so, a treba jih vzboditi! Bralnega društva se oklenimo, njega se držimo, v korist nam bo in v čast. Recimo tako: Kdor ni z nami, je zoper nas. A naprej možje, „naprej mladina, — tebe kliče domovina!" — Za tekoče leto voljen je predsednikom g. H. Volarič, — namestnik g. Ant. pl. Reja, — tajnik g. Jože Jakončič, — blagajnik g. Fran Debenjak — ostali odborniki pa gg Fran Mavrič, Lovre Debenjak in Andr. pl. Reja. Udov ima društvo kakih 50, a nadejamo se jih še več. Dobili smo tudi lepo, primerno sobo v privatni hiši, — da bi bila dobro obiskovana! V občnem zboru dne 15. t. m. voljen je bil prečast. gospod Andrej Žnidarčič, gradenski vikar in mnogozaslužni predsednik „Slov. jeza" v Brdih z vsklikom za častnega člana našega društva. Takih boriteljev nam je treba. Živili! — Izbudimo ljudstvo, pokažimo mu in napeljajmo ga na pravo pot, vnemajmo ga za lepo in dobro — to nas povzdigne in reši tlačanstva in tujčeve pete.

Poštenovič.

Šenpolaj, 15. dne januvarja. Slavno uredništvo! Na poziv Vašega cenjenega lista „Soča" št. 52 naznanja podpisano županstvo z najzadovoljnišim srcem, da v občinski izvanredni seji dne 12. januvarja t. l. je tukajšnje starešinstvo soglasno obsodilo liste, ki so skrunili našo državljansko čast in dobro ime v verskem oziru. Podpisani se popolnoma vjemajo z izjavo ljudskih zastopnikov v deželnem zboru, ter izrekajo svojo toplo zahvalo deželnim poslancem, ki so se tako krepko potegnili za čast slovenskega prebivalstva v pokneženi grofiji goriško-gradiščanskej. Vskliknili so z navdušenjem: „Vse za vero, dom, Cesarja!" Županstvo v Šenpolaji, dne 15. januvarja 1888. Župan: Anton Škerk in starešini.

Pri Sv. Luciji, dne 8. januvarja. Dne 7. januvarja t. l. je tukajšnje občinsko starešinstvo imelo sejo. Predsedoval je Anton Humar, podžupan, ker župan se je odstranil. Humar je nagovoril starešine tako-le:

Zagotovljen sem, da je več od nas bralo, ali pa slišalo, kako smo Slovenci na Goriškem zadnje časa krivo obrekovani po nam in našemu narodu sovražnih listih; namreč da se odtegujemo katoličanstvu in avstrijskemu mišljenju ob enem. Kor so pa naši deželni poslanci v našem imenu izrazili in zatrjevali neomahljivo zvestobo našo do presvitlega cesarja Fran Josipa I. in našo udanost rimsko katoliški cerkvi, so nam iz serca govorili. Za to si dovoljujem predlagati:

Občinsko starešinstvo naj izreče svojo najtoplejšo zahvalo deželnim poslancem, ker so se skazali kot pravi in vestni branitelji svojega naroda in se tako možato za nas in našo čast potegnili jarno v deželnem zboru. Ta predlog sprejelo je zbrano starešinstvo soglasno s trikratnim živio vsklikom na presvitlega cesarja Fran Josipa I.

Politični razgled.

Naš deželni zbor zaključil je svoje zasedanje preteklo soboto.

V prihodnjem zasedanji državnega zbora mislijo nemški konservativci spraviti v razpravo novo postavo za ljudske šole.

Vsa diplomacija pričakovala je teškim dihom, kaj poreče car povodom ruskega novega leta glede političnega položaja, a car se je izjavil tako, da je ostalo vse nejasno in negotovo, kot je bilo pred. Da Rusija ne misli toliko na

---

teljev trohné večkrat v zalogah — a kaj še le prevodi? Težko, skoro nemogoče je, vspešno širiti prevode, in zató vidimo, da je še le malo imenitnih del ptuje književnosti v slovenskej obleki vgledalo beli dan. Iz slovanskih književnosti prevajalo se je doslej še največ iz ruske; prevedenih imamo mnogo Turgenjevih romanov, Lermontovega „Junaka našega časa" in mnogo drugih, toda niti ruskih prevodov nimamo toliko, da bi si človek na njihovej podlagi lahko osnoval sodbo o ruskéj književnosti, kaj pa še le o drugih! S prevodi iz slovanske književnosti je torej pri nas jako slaba, toda, ako stvar dobro prevdarimo, spoznamo da so prevodi mogo v Slovencih širiti le v škodo izvirnih spisov, in da je torej bolje, ako se ne trudimo preveč le s prevodi doseči druge narode. Kjer imajo uže dovolj domačih pisateljev in dobro vrejeno knjigotrštvo, ni se bati, da bi prevodi škodovali domači knjigi, a pri nas je drugače. —

Toda je li nam treba prevodov, ako se hočemo sèznaniti sè slovanskim slovstvom? — Menim, da ne! Slovenci imamo, kakor se velikrat sliši, posebno nadarjenost za jezike. Zakaj ne bi se mogli sami priučiti raznim narečjem slovanskim? Saj bi nas ne stalo več truda nego prevajalce! A za danes bodi dovolj; „prihodnjič" več o tem.

— m —

Četrta zapoved božja v pravljici.

Dalje.

Še nekaj časa je stal kolar Matevž, kakor da bi bil „uročen", in je gledal za kočijo, ki je odpeljala Jelerja izpred njegovih oči, držeč v roki mošnjo cekinov, ki mu jo je bil prej imenovani gospod za Jelerjeve stariše izročil. Še na misel mu ni prišlo, da bi bil nepošteno ravnal in denarje za se obdržal. Ko Matevžu izgine kočija izpred oči, se mu dogodek s cekini skoraj ni zdel resničen: maja z glavo, dene mošnjo v žep in gre naravnost na Jelerjev dom. Prišedši k Voglarjevim, najde oba prav potrta in molčeča: „ki hudir", dejal je, „kaj pa vama je danes? Kje sta dregnila v sršenovo gnjezdo, da sta tako pusta?" Na te besede Voglarica jokaje odgovori: „Včeraj še sva imela tri sinove, od davi pa jih nimava več. — O, moj bog, ljubi otroci! kako vam pojde? Voglar, ki je molče pletel raztrgan koš, pristopi in reče: „Ne tarnaj ne, moja draga žena! Svoje sinove sva lepo po krščansko izredila: oni so zdravi, imajo bistre glavice in kaj bi zmiraj le doma čepeli! Storila sva svojo dolžnost in tudi, če nama je teška ta ločitev, Bog ve, če ona ni bila najina prihodnja sreča. —

Kolar pove Matevžu vso dogodbo z Jelerjem, z onim gospodom in gospo in reče: „Da bosta pa verovala, kar sem vama povedal, vama dam pričo tukaj". Pri teh besedah izvleče iz žepa mošnjo cekinov in jo položi na dno poveznjenega koša, ki je tam blizo stal.

Ko Voglar Janez po dolgem obotavljanji razveže mošnjo in se prikažejo rumeni cekini, se Voglarca Marieta zjoče: „O Bog! to je denar za mojega Jelerje; o Bog, o moj Bog! — Matevž in Janez imela sta mnogo opraviti, predno sta Marjeto potolažila. Kadar pa je kolar povedal, kako ljubezniva je ptuja gospa, ko jo je popisal in še pridjal, da ima pri sebi malo deklico, ki je njena hči, reče Marjeta zaupno: Kjer so nedolžni otroci, tam je Bog in angelj varuh blizo, ta bo tudi mojega Jelerja varoval." Prešteli so cekine in Matevž, vesel sreče Voglarjevih, ostal je na njihovo prošnjo še delj časa pri njih in jim je še vso dogodbo z Jelerjem moral prav natanjko popisovati.

Kadar je Matevž odšel, gre Janez naravnost k domačemu kaplanu in mu vse pove. Kaplan ga lepo pouči, kako naj se najprej zahvali Bogu za prejeto dobroto in ga svari, da ne bi lahkomiselno denara porabil, češ, da naj denar vživa, pa naj ga ne razmetava. Še zavest, imeti kaj v žepu, je veliko vredna in velika neprevidnost bi bila, denar porobiti, in se razvaditi z dobrim — kaj pa potem, kadar bi denar pošel? Tako in še mnogo druzega je kaplan z Janezom govoril in mu nazadnje še rekel, da najbolj vreden postane prejetega daru, če bo Jeler kdaj toliko vrednosti pri njem našel, kolikor so vredni cekini.

Naj ne misli, da tudi Jeler ne zna biti kdaj potreben darovane pomoči.

Ves tisti dan bila sta Voglarjeva zakonska vsa iz sebe. Dolgčas po odšlih sinovih, skrb, da bi ne prišli v kako nesrečo, pa veselje nad prejetim denarom in misel, kako bi po kaplanovih besedah najbolje obrnila one lepe rumenjake, kakoršnih še nikoli nista videla, ju je mučila. Tako pride noč. Prvikrat, v teku več let, čutila sta tisti večer posebno potrebo, svojo večerno molitev opraviti; prosila sta Boga prav gorko za svoje sinove; molila sta prav dolgo. Ko odmolita, skleneta kupiti prav na tistem mestu malo zemlje, eno kravo, popraviti svojo že staro bajto in ker sta še sečna in zdrava, da bosta živela v vsem, kakor sta živela do sedaj.

Kmalu pa se je v tistem kraju govorilo, da sta Voglarja prodala vse svoje sinove za veliko denarja črnemu duhu. Toda tamošnjim ljudem to ni šlo v glavo, ter Voglarja sta bila v celem okraju najbolj pobožna človeka in je tudi domači kaplan vselej prav prijazen ž njima. (Dalje sledi.)

vojno, kot nemški listi zatrjujejo, vidi se iz tega, da je vojni minister svoj proračun zmanjšal. Svojim pravicam na Balkanu, sosebno pa v Bolgariji, se Rusija gotovo ne odpove; a videti je, da hoče še nadalje pustiti, naj se ondotne razmere po svoje razvijajo in dozorijo. Druge velevlasti so uže prepričane, da treba o Bolgarski zadevi Rusiji nekoliko prijenjati in vgoditi, ako se hoče to nevarno vprašanje brez vojske rešiti ali vsaj za bližnjo prihodnost odvrniti. Vse vlasti so vže edine v tem, da se Koburžan odpravi iz Bolgarije; manjka jim le porazumeti se za nadaljne korake, namreč s kom bi kneza nadomestili.

Kakor so bili Bolgari nenadoma sami odpravili Batenberžana, tako znajo v kratkem pregnati tudi Koburžana. Da je proti njemu dosti zarot, kaže četa Črnogorcev, ki je pod vodstvom ruskega stotnika Nabukova prišla v Bolgarijo, da bi bila ljudstvo k uporu izbudila, kar pa se ni posrečilo, ampak Nabukov in večina njegovih ljudi bila je pobita.

Italijanske in abesinske vojne čete se uže dolgo opazujejo, kako bi pričele boj, pa se nobena ne upa druge napasti. Italijani so uže javno priznali, da so prešibki za napad, zato ima ministerstvo jako težaven položaj. Narod je izgubil vse zaupanje, da bi se srečno končala afriška vojska. Zarad nepovoljnih uspehov v Afriki Italija tudi v trocarski zvezi nima posebne veljave.

Domače in razne vesti.

One p. n. gospode rodoljube, ki nam so naznanili, da ne mogo dalje plačevati našega lista, prosimo prav uljudno, da bi nam blagovolili vrniti prvo in drugo letošnjo številko, kajti zmanjkali sti nam in ne moremo več postreči novim naročnikom, če tudi smo jih bili dali tiskati v večjem številu, nego je bilo navada. Obilno število novih naročnikov potrjuje nas v prepričanji, da hodimo pravo pot, ter nam daje pogum, da bomo še dalje trdili resnico in pravico z dosedanjo vstrajnostjo, če tudi v jako neugodnjih okoliščinah. Želji nekaterih rojakov, katere sicer čislamo in spoštujemo, da bi radi oseb stvarem imena premenili in imenovali poštono, kar je krivično, ter zaslužno, kar se mora obsoditi, ne moremo ustreči. Kdor ljubi resnico, najde v našem listu pomoč, kolikor mu je moremo dati, kdor pa pričakuje, da bi naš list opravičeval in zagovarjal krivice, ki se gode, se močno vara, zato naj nam le pošlje list nazaj, d a n e b o d r u g a p r e v a r e h u j a o d p r v e.

Gospode sodelovalce, ki se nas do zdaj uljudno in požrtovalno podpirali, prosimo, naj nas tudi dalje ne zapuste, kajti čutimo večjo moč tudi v svoj h žilah, ko vemo, da se vjemajo z našim postopanjem odlični in vstrajni rodoljubi raznih krajev in raznih vrst. Zavest, da govorimo narodu iz srca in da smo resničen odmev in odsev narodnih teženj in čutov, daje nam srčnost, kadar se zbirajo temni oblaki nad našo glavo in kadar snuje kak grobokop načrte, po katerih bi „Soči" škodoval, ker govori resnico brez ozira na mnoge ozire, katere imajo mnogi p. n. gg. r o d o l j u b i.

Profesorja And. Einspielerja neprecenljive zasluge opisovali smo natanko o njegovi zlati maši v lanskem letniku našega lista. Takrat uže smo vedeli ceniti And. Einspielerja; a tembolj bomo spoznali zdaj, ko smo ga izgubili, kaj smo imeli v njem—. Po pravici žaluje ves slovenski narod nad njegovo smrtjo! Poučeni smo bili sicer uže delj časa o njegovi smrtni bolezni, vendar nas je kakor nenaden hudo v srce zbodil telegram o njegovi smrti, ki smo ga dobili 16. dne t. m. o poludne. Prežalostna ta novica razširila se je hitro po Gorici med Slovenci, izmed katerih se jih je nekoliko sklicalo istega dne ob 4. popoludne v čitalnico, da so se posvetovali, kako bi preblagemu ranjkemu skazali zasluženo poslednjo čast. Odšel bi bil zastopnik goriških Slovencev in osobni prijatelj, pobratim ranjkega k pogrebu, ako bi bil dobil dopust. Naročili so mu venec in drugi dan telegrafično naznanili svoje žalostinske; namreč — „Citalnica," „Podporno bralno društvo," in „Soča".

Vsi slovenski časopisi naznanjajo, kako globoko žaluje ves slovenski narod na izgubi preblaženega And. Einspielerja; osobito pa je koroškim Slovencem srce ranjeno, kakor dobremu sinu, ko mu umrje preljubljeni oče. V Celovcu raz hiš družbe sv. Mohora in pokojnika vejo črne zastave. Pred krste nenamestnega ranjkega je ves čas gnječa ljudstva iz mesta in dežele. Iz vseh strani dohajajo pomilovalne brzojavke na prebritki izgubi Einspielerja. Bela Ljubljana je tudi o tej priliki pokazala, da je res pravo občutljivo srce vse Slovenije. Ljubljana uže ima može, ki znajo sebe in svoje dostojno častiti. — „Klub narodnih poslancev kranjskih" poslal je venec na raklev vzbuditelja koroških Slovencev. Razen teh poslali so iz Ljubljane vence in zastopnike k Einspielerjevem pogrebu: „Pisateljsko društvo", „Slovenska Matica", „Slovenski narod", banka „Slavija", dr. Tavčar.

Odbor družbe svetega Mohora izdal je nastopni mrtvaški list:

Častitim udom družbe sv. Mohorja in narodu slovenskemu naznanjamo srce pretresujočo izgubo moža nam vsem najdražjega. Po osemtedenskem bolehanju in hudem trpljenju izročil je svojemu Stvarniku krepotno dušo svojo prečastiti

Msgr. Andrej Einspieler

častni kamornik sv. Očeta, kn. šk. duhovni svetovalec, zlatomašnik, dosluženi c. kr. profesor viših realnih šol v Celovcu, deželni poslanec, častni občan mnogih slovenskih srenj itd. itd. itd.

dné 16. prosinca t. l. ob 9. uri zjutraj v 75. letu svojega prezaslužnega življenja, po večkratnem prejemu sv. zakramentov.

Družba sv. Mohorja žaluje za njim kot svojim očetom; blagi ranjki jej je bil dejanjski ustanovnik, prvi predsednik, potem podpredsednik in blagajnik do sedaj.

Podrl se je ž njim najmočnejši steber mnogim dobrodelnim napravam in družbam; odstopil je z bojnega polja neprestrašeni boritelj za „vero, dom, cesarja"; — s krvavečim srcem plakajo koroški Slovenci za svojim voditeljem.

Le blažilna misel na previdnost božjo, ki čuva nad nami, more nas tolažiti.

Pogreb bode v sredo dné 18. t. m. ob ½ 3. uri popoludne. Telo predragega pokojnika bode na lastnem domu, Pavličeve ulice št. 7, in v drugič v stolni cerkvi blagoslovljeno in potem na Št. Rupertskem pokopališču v družbo sv. Mohorja lastnem grobu pokopano.

Mrtvaška opravila bodo v četrtek dné 19. t. m. ob 10. uri zjutraj v samostanski cerkvi oo. kapucinov.

B o g m u d a j v e č n i m i r i n p o k o j!

V Celovcu, dné 16. prosinca 1888.

Odbor družbe sv. Mohorja.

Slovesna črna sv. maša za † msgr. Andreja Einspielerja bila je v Ljubljani preteklo sredo ob ½10. ure dopoludne; daroval jo je v cerkvi sv. Jakoba poslanec kanonik K l u n; vdeležili so se je gospod deželni predsednik baron Winkler in narodni deželni poslanci.

Klub narodnih poslancev odposlal je potem družbi sv. Mohorja v Celovec nastopni telegram: „Klub narodnih poslancev izreka živo sočutje o britki izgubi, ki je vsled Einspielerjeve smrti zadela Koroško in ves rod slovenski. Dr. Poklukar, načelnik".

O gosp. vitezu Josipu Tonkliju, ki je bil žalibog nesrečen, da si je dne 27. decembra p. l. roko zlomil, javljamo na mnoga vprašanja iz mesta in dežele, da se mu po zdravniškej izjavi roka prav dobro celi in da g. dr. uže v svoji pisarnici s strankami občuje, ter upa, da mu bode uže 15. februvarja mogoče iti na Dunaj v državni zbor, kar nas zelo veseli.

Katoliškega polit. bralnega društva odbor v Podgori imel je 8. dne t. m. sejo, v kateri je soglasno pritrdil postopanja deželnih poslancev z dr. Gregorčičem na čelu v zadevi sumničenja in obrekovanja lojalnosti tukajšnjega ljudstva do presvitlega cesarja Frana Josipa, kakor tudi vdanosti in pokorščini do sv. katoliške cerkve in njenih obredov. Kakor deželni poslanci, tako zagotovlja tudi katoliško politično bralno društvo v Podgori po svojem odboru, da tukajšnje slovensko ljudstvo se svojimi voditelji vred z pravo otroško ljubeznijo in udanostjo ljubi presvitlega cesarja Frana Josipa, ter je pripravljeno za njega žrtovati krv in življenje, po naukih sv. cerkve, katero je in bo vedno kakor mater od Boga mu dano spoštovalo in vbogalo, ne le v verskih resnicah in zapovedih, ampak tudi v vseh njenih bogoslužnih obredih. S to sv. kat. cerkvijo obsojuje tudi slovensko ljudstvo vse one, kateri cerkve ne ubogajo, kakor odpadnike.

„Katoliško politično bralno društvo v Podgori" priredi ta predpust dve domači zabavi, in sicer prvo v nedeljo dne 22. t. m. in drugo 2. svečano. Zabave bodo obsegale petje in govore.

Svetega očeta oleografiranih podob po 10 kr. se še malo časa dobi pri predsedništvu „Sl. jeza" v Brdih.

Erjavčeva obletnica. Dne 13. tega meseca preteklo je leto, ko je naš nepozabljeni Fran Erjavec izdihnil blago svojo dušo. Na dan obletnice je bil njegov grob krasno okinčan s cvetljicami. Sorodstvo udeležilo se je službe božje; a v Škofji Loki bila je istega dnè po ranjkem navadna sveta maša, pri kateri sti bili navzoči njegovi hčerki, Milka in Milenca, gojenki samostanskih šol, in 19. t. m. daroval je v samostanski cerkvi prečastit gosp. Šimon Zupan sveto črno mašo ze ranjkega profesorja.

Stare novice morajo tedniki donašati, ker le enkrat v tednu izhajajo in marsikaj dnevniki uže teden dni pred objavijo; večkrat se pa še prigodi, da iz pomote ali pozabljivosti katera uže stara novica še iz prve naslednje štev. izostane ali pa ne pride uredništvu do časa na znanje in tako marsikaj nekaterim uže vse preveč zastari, a mnogim po deželi in v daljnih krajih je vendar še neznano, zato treba vendar le objaviti. Marsikdo rad v tem oziru na uredništvo nekoliko pozabavlja. Da bi se takih nedostatkov manj dogodilo in da bi naš list tolikanj priljubljenih kratkih domačih novic mnogo prinašal, se uljudno prosi prijatelje „Soče", naj blagovole take domače novice na košček papirja zapisovati in memogrede uredništvu podajati ter tako pripomoči k zboljševanju našega narodnega lista.

Zgorela je bukoveznica Tarnerjeva pred semeniščem v noči pred torkom. Nektere knjiga sušile so se blizo peči in se ponoči vnele. Ogenj je zapazila bukovezova soproga zjutraj ob 4. in je klicala ljudi. Semeniščniki so kmalu slišali in pritekli na pomoč, čez delj časa prišli so tudi vojaki, in naposled vendar tudi ognjegasci po rimski praksi — z brizgami brez vode. O vsakem pogorišči se vidi, da so naši ognjegasci mnogo pridobili po g. F. katerega je bil poslal mestni zastop v pouk ognjegascem v Rim.

Vabilo k plesu, katerega priredi „Slovensko bralno in podporno društvo" v dvorani pri „Zvezdi", trg sv. Antona, v saboto 21. januvarja t. l. Pričetek ob 8. uri zvečer. Svirala bo vojaška godba tukajšnjega c. k. pešpolka. Izdana vabila veljajo kot vstopnice, brez katerih nima nikdo vhoda. Vsi udje se prav uljudno vabijo. Neudje iz mesta in dežele, ki se žele udeležiti plesa, naj se zarad vstopnic oglasé o pravem času pri odboru. Plesalci plačajo 1 gl. Odbor.

Trije plesi so bili preteklo soboto zvečer; namreč v „Čitalnici", v „Concordii" in v „Gesangverein-u", pa vsi trije bili so enako slabo obiskani. Ako se društveniki ne bodo bolje udeleževali plesov, bodo sami uzrok, da jih odbor ne bo več napravljal, kajti godba je draga in odbor ne more denara zametati.

Bralno društvo v Komnu priredi veselico z koncertom in plesom dne 21. jan. v dvorani gostilne gosp. Fr. Kovačiča, pri koji bode sviral izvrstni češki kvintet Peinelt. — Začetek ob 7. uri zvečer.

Vabilo k velikemu plesu, kterega priredi „Tominska veteranska poddružnica" dnè 21. januvarja 1888 v gosp. Podšolarjevih prostorih. Svirala bo godba c. kr. pešpolka kralja Milana, št. 97. Začetek točno ob 7. uri zvečer. Predstojništvo.

Iz Volč se nam piše 17. jan. t. l.: Vdeležitev obč. zbora „Bralno pevskega društva" bila je nepričakovano mnogobrojna, vsi rodoljubi iz Kozaršč in Čiginja navzoči, nekateri nenavzočnost pismeno opravičili; finančno društveno stanje povoljno. — Neprilličnosti pa, ki so se bile med zborovanje — vrinile, se vsled želja miroljubnih rodoljubov to pot še ne zabeležijo. —

V bratovščino sv. Cirila in Metoda vpisuje se vedno in bo vpisoval tudi v tem letu g. Karol Čigon, vikar v Temnici na Krasu. Pri njemu dobò se dotične podobice z slov. molitvijo kakor tudi, če je potreba, svetijnice sv. Cirila in Metoda. Pri imenovanem gospodu dobiva se tudi še knjižica: „Življenje sv. Frančiška iz III. red." Namen pisatelja je razširjanje III. reda med slov. ljudstvom. „Gospodje" pisalo je „Cvetje" v juniju pret. leta, ki žele v svojih občinah vpeljati 3. red, imajo tù knjižico jako pripravno in nadejamo se, da se bodo po nji mnogi vneli za tolikanj koristno napravo". Cena knjižici je le 13 kr., po pošti pa 2 kr. več,

Važna razsodba. „Naše Sloge" urednik g. M. Mandič v Trstu pred nekoliko tedni ni bil hotel sprejeti v svoj list italijanski pisanega popravka, ki mu ga je bil poslal Tinjanski načelnik Depiera na hrvatski, v „Naši Slogi" priobčeni članek. Vsled tožbe bila je obravnava, pri kateri je sodišče spoznalo, da g. Mandić ni imel dolžnosti vsprejeti v drugem jeziku pisanega članka. Proti tej razsodbi uložil je državni pravdnik priziv in preteklo soboto bila je v tej zadevi pri deželnem sodišči v Trstu prizivna obravnava, pri kateri se je potrdil prve instance odlok ter odbil državnega pravdnika priziv. P o t e j r a z s o d b i t o r e j s m e u r e d n i k o d k l a n j a t i p o p r a v k e, k i n e s o p i s a n i v j e z i k u n j e g o v e g a l i s t a.

Osepnice razsajajo hudo v Ljubljani in njeni okolici; segajo najbolj po otrokih, pa tudi odrastlim ne prizanašajo.

Ozebline. Gorica je poseben kraj za ozebline; kdor mora z golimi rokami v nezakurjenih prostorih delati, teško se jih obvaruje. Marsikdo ima od njih take roke, da jih je ostudno videti. Za ozdravljanje

nasvetuje in ponuja se mnogo zdravil, a malokatero kaj pomaga. Zdaj nam zopet „Kmetovalec“ svetuje naslednji zdravili.

Ozebline, ki se gnoje, ozdraviš najhitreje, ako jih skrbno varuješ nesnage, ako jih enkrat ali dvakrat na dan izpereš z gorko vodo, potem dobro obrišeš ter potreseš z dobro stolčeno borovo kislino (ki je kupiš v lekarni) in z obvezo varuješ proti prahu. Ako prične rasti tako zvano divje meso, potresi rano enkrat ali dvakrat za eno pičlo uro z jodoforom. Varuj ozebline hudega mraza in velike gorkote. Ako ravnaš tako in ne rabiš nikakih tolstih mazil, ozdraviš kmalu.

Dober lek proti ozeblinam, pravijo, da je čebulja. Predno greš spat, dobro odrgni ozeblino s čebuljo ali pa nareži polovico čebulje na ozeblino čez noč. To stori tolikrat, da izgine ozeblina.

Stritarjevih zbranih spisov izšli so 27., 28. in 29. snopič.

Kmetovalec je slovenski gospodarski list s podobami, ki izhaja v Ljubljani. Dobili smo ravnokar prvo letošnjo številko, ki je v vseh zadevah taka, da moremo list prav toplo priporočati našim kmetovalcem. Z letošnjim letom priložen je pa vsaki številki „Kmetovalca“ poseben strokovni list z imenom vrtnar, ki se bode bavil le z vrtnarstvom in sadjarstvom. Ker stoji kmetovalec s prilogo vred le dva gld. na leto, za gg. učitelje pa celo le 1 gld. naj noben prijatelj kmetovaistva ne zamudi naročiti in podpirati ta prekoristen slovenski list.

Brošura, ki nadrobno opisuje postopanje vlade na Hrvaškem o poslednjih volitvah, izšla je v Zagrebu.

„Mir“, list koroških Slovencov izhajal bode tudi dalje; izdajatelj in lastnik mu bode Gregor Einspieler.

Naš marljivi skladatelj, D. Fajgelj složil je zopet mnogo za cerkev dostojnih prod- in poiger. Založilo in izdalo jih je cecilijansko društvo za goriško nadskofijo.

Gluhumutec in njegovo izobraževanje je ime knjižici, kojo je spisal učitelj Koprivnik v Mariboru. Knjižica ima v prvi vrsti namen opozoriti na reveže gluhomutce; v drugi vrsti pa služiti učiteljem na ljudski šoli, ki dobivajo gluhe otroke v šolo, kot vodilo pri poučevanji te omilovanja vredne dece. Dobro služi ta knjižica tudi starišem, ki so tako nesrečni, da imajo kakega mutastega otroka in vsakemu, ki ima z mutecem opraviti, je ta knjiga prav potrebna. Dobiva se pri spisatelji v Mariboru in velja s poštnino vred 40 kr.

Našim gostilničarjem in njihovim gostom. Slovenci smo uže precej na pravem potu. Začeli smo čislati svoj jezik, spoštovati svoje ljudi; začeli smo se potegovati za svoje pravice, in tu in tam smo že kaj ukrenili, kar bode nam in našim sinovom koristilo.

Po naših gostilnah dobe se pred laški nego slovenski časopisi. To nas je napotilo, da si dovoljujemo besedo o gostilnah spregovoriti. Gostilne in krčme so zlasti ob cestah potrebne. V dobre gostilne človek že rad gre, če mu tudi ni posebno potrebno. Katere gostilne so pa dobre? Tiste gotovo ne, v katerih ni snažno, v katerih je slaba jed in pijača, pa morebiti še vse predrago. Takih gostilnic ne potrebujemo. Naši vrli slovenski gostje, domoljubi slovenski naj se takih gostilnic ogibljejo. A prosimo jih, naj se ogibljejo tudi tistih gostilnic, kjer se le tuje vino, zlasti kako umetno vino, kako judovsko pančkarijo toči. Domači, dobri kapljici dajajte povsodi prednost. Pa še nekaj naj naši slovenski gostje terjajo od vseh onih krčmarjev, kateri se sami tega ne zavedajo. Slovenske gostilne in kavarne naj imajo slovenske časnike, ne pa kake lahonske judovske časopise. Sleherna gostilna po Slovenskem naj ima vsaj eden slovenski dnevnik in domači list „Edinost“ ali „Soča“, katori bolje ugaja. Mi tega ne priporočamo iz lastne dobičkarije, vsaj je naš list na čast goriškim Slovencem uže precej razširjen. Mi govorimo to besede radi splošne omike, in ker to zahteva čast Slovencev sploh. Gost pride v krčmo, da se malo okrepča in opočije. Da mu ni dolgčas, vzame list v roko, da česa poizve iz njega in se malo pokratkočasi. To stori domačin. Tujec pa, ki pride v naše kraje, in vidi, da imamo Slovenci že obilo časnikov, začel bode koj lepše o nas misliti in se bode morebiti še našemu jeziku priučil. Kolikor stane časnik, toliko bodo krčmarju pivci več zaslužka dali, ko se bodo že zavoljo časnikov dalje v krčmi mudili. Čemu bi li nekatere kavarne toliko časnikov imele, ako bi se jim ne izplačali? lj

Pro patrijino podružnico v Piranu razpustilo je c. k. namestništvo. Uzrok razpusta ni znan; a gotovo je, da podružnica ni bila za Avstrijo preveč navdušena.

Visokošolcev je na naših vseučiliščih 13,585 in sicer na Dunaji 6006, v Gradci 1105, v Inomostu 863, v Pragi na nemškem 1525 in na češkem 2278, v Krakovem 1234, v Lvovu 1115, v Černovicah 259. Med temi je bogoslovcev 1426, pravnikov 5090, medicincev 5474 in modroslovcev 1595.

Novi koleki pridejo v promet z 1. dnem marca; razločujejo se od sedanjih razen letnice tudi po barvi. Sedanji koleki bodo veljali samo še do 30. dne aprila t. l.

Taki so! V tržaški odvetniški zbornici se silno jezé nad nekim odvetnikom, ki je te dni v Trstu pred deželno sodnijo zagovarjal svojega klijenta v slovenščini, in so z vsemi proti enemu glasu sklenili dotičnemu kolegi, (čegar imena niamo mogli zvedeti) izreči svojo graje. Ob enem se je kamori naročilo, naj se zaradi tega pritoži pri pravosodnem ministru. Edini dr. Vitežič potegnel se je za dotičnika in ga je nasproti razljutenim nasprotnikom zagovarjal.

Predpustna; ženinom v pomislek. Trikrat sem se oženil, pripoveduje sosed nekemu ženinu; prva me je oslepila, druga mi je davke zmanjšala, tretja pa me je na noge postavila. Nobeni niesem hvaležen. Kako to, praša do ušes zaljubljeni ženin? Glej, pravi sosed, prva me je oslepila, kakor tebe tvoja nevesta, če bi videl, ne bi je za ženo vzel. Druga mi je davke pomanjšala, ker mi je pol grunta zapravila, in sem potem manji davek plačeval. Tretja pa mi je pomagala na noge, kajti prej sem se vozil, a ona mi je pomagala vse zapraviti, da sem potem peš hodil. — Menda se je že tudi drugim taka godila.

Prošnja. Nemški „Šulferajn“ vsiljuje mnogim slovenskim knjižnicam po našem okraju knjige, ki so nam brez koristi, ker so pisane v jeziku nam in našim otrokom nerazumljivem. Zato je sklenil občni zbor naše podružnice ustanoviti podružnico knjižnico, iz koje bi se v prvi vrsti izposojevale knjige častitim gospodom katehetom in narodnim učiteljem, da jih izposojujejo slovenski mladini, ki se naj iz njih privadi lepemu slovenskemu jeziku in navzame ljubezni do vere in domovine.

Ker nam pa naša sredstva ne pripuščajo mnogo v ta namen storiti, obrače se podpisano načelništvo do velečestitega slovenskega občinstva z najprisrčnejšo prošnjo, da nam blagovoli podariti primernih knjig.

Podarjene knjige naj se blagovolijo poslati sedanjemu knjižničarju, č. g. Val. Krautu, župniku na Brnci. (Fürnitz bei Villach)

Šent Lenart pri sedmih studencih, januvarja meseca 1888.

Načelništvo podružnice sv. Cirila in Metoda,
za Beljak in okolico!

MATIJA WUTTI, l. r. načelnik. JANEZ WUHERER, l. r. tajnik.

Zahvala.

Dolžnost mi je prešrčno zahvaliti se prečastitemu gospodu vodji semeniščа, mons. Gabrijevčiču, podvodji Fabrisu in gg. semeniščnikom, ki so bili prvi naklonili svojo pomoč proti večji nesreči pogorišča v mojem stanovanji. Hvala tudi c. k. vojakom, ogujegascem in redarjem, ki so o pogorišči kaj pomagali. Ob onem izrekam zahvalo sosedom za prijazno sočutje o tej nesreči.

V Gorici, dne 12. januvarja 1888.

J. pl. CLOSMAN udova c. k. majorja.

MARTIN POVERAJ,

civilski in vojaški krojač.

JEDINA IN MAJVEČJA
krojačnica in zaloga vsakovrstnega sukna
ter

Narejene Obleke.

Zimska obleka	od gld.	9.—	naprej.
Zimski sakot	„ „	5.—	„
Zimske hlače	„ „	2.50	„
Zimska suknja	„ „	9.—	„
Salonska obleka	„ „	25.—	„
Obleka za dečke	„ „	1.75	„

V Gorici, na Travniku,
nasproti vojašnici.

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji za vsak stan in po pošteni ceni.
Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.

V najem

se da del hiše št. 1 v Šempetru, ki je primeren za gostilno ali pa za stanovanje kake večje družine.

Natančneje poizve se v prodajalnici pred šempetersko cerkvijo.

Voščene sveče prodaja Seemann v Ljubljani.

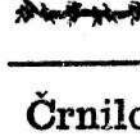

Bicikli in tricikli iz prvih angležkih tovaren
H. Bock-a na Dunaji, III. Hauptstrasse št. 72.
Ceniki se dopošiljajo brezplačno.

Želodčne bolezni
hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in neprekosljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v razn. želodčnih boleznih zdravilo, katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar dandanes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izvlečkov itd itd., ki se oznanjajo in priporočajo občinstvu z visoko letečimi besedami, ni druzega ko prevara, pogosto še škodljiva.

Samo **jeruzalemski balzam**, uže davno znan po svoji priprosti sestavi in po oživljajoči svoji moči na želodčne živce, si je pridobil prednost pred vsemi drugimi do zdaj znanimi pomočki, kar potrjuje njegova razprodaja, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškega rabarbara, korenike, ki je sploh znana po svojem probavnom uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim slabostim, izvirajočim iz nerednega prebavljanja. Zato se priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi, gnjusu, riganju, zabasanju, hemorojdalnim težavam; pomaga tudi proti zlatenici, glistam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.

Glavna zaloga v lekarni **G. B. Pontoni** v Gorici.

V TRSTU pri G. B. Rovis, v KORMINU pri A. Franzoni, v TOLMINU pri C. Palisca.

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici,
ulice Morelli št. 17,

se priporoča velečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih potrebščin najnovejše oblike, namreč:

Monstranc, kelihov, ciborijev, svetilnic, svečnikov itd. itd., po najnižji ceni.

Tudi se pri njem stara cerkvena priprava v ognju pozlati, posrebri in popravi.

Na blagovoljna vprašanja radovoljno odgovarja in pošlje vsako blago dobro spravljeno in poštnine prosto.

Črnilo od Rich. Gaertnerja,

ki naredi čevlje svetle.

ne da bi jih bilo treba s ščetjo vglajati in ostanejo svetli tudi v mokrem. Uradno je preskušano in potrjeno, da usnju ni škodljivo in da je najboljše med sedanjimi mazili.

Vpeljano je pri vojakih.

Gledati je na varstveno znamenje. Napravlja ga tovarna **Rich. Gaertner** na Dunaji, Giselastr. 4, Park.

Steklenica velja 70 kr.; s pošto naročeni velja ta 2 stekle nici 1 gl. 50 kr., 6 steklenic 3 gl. 12 kr., 12 steklenic 4 gl. 80 kr. V Gorici se dobi pri **E. Gentileju** v gosposkih ulicah št. 10.

Izdajatelj in odgovorni urednik: M. KORŠIČ — Hilarijanska Tiskarna v Gorici